

μολίβδινος, η, ον, de plomb [μόλιθδος].
μολίβδης, ιδος (ή) masse de plomb [μόλιθδος].
μόλιθδος, ου (ό) c. μόλυθος.
μόλιθος, ου (ό ου ή) plomb [cf. μόλυθος, μόλιθδος].
Μολιονίδαι, ών (οι) les fils de Molión (Ktéatos et Eurytos) [Μολίων].
μόλις, adv. avec peine, difficilement : ού μόλις, sans peine.
Μολίων, ονος (ό) Molión, *Troyen*; Μολίονε, *ou au pl.* Μολίονες, c. Μολιονίδαι.
μολοθρίον, ου (τό) et **μολοθρίτης ύς** (ό) petit du sanglier, marcassin [μολοθρός].
μολοθρός, ου (ό) gourmand, d'ou parasite.
Μολοσσία, att. Μολοττία, ας (ή) la Molossie, *contrée d'Épire*.
Μολοσσικός, att. Μολοττικός, ή, ον, du pays des Molosses [Μολοσσός].
Μολοσίς, att. Μολοττία, ιδος, adj. f. du pays des Molosses : ή Μ. (s. e. χώρα) le pays des Molosses [Μολοσσός].
Μολοσσός, att. Μολοττός, ός, ον, du pays des Molosses; οι Μολοσσοί, les Molosses, *prle de la Molossie*.
μολούμαι, v. βλώστω.
μολπή, ής (ή) chant mêlé de danse, d'ou chant [μέλπω].
μολπηδόν, adv. avec chant *ou* danse [μολπή, -δόν].
μολύβδαινα, ής (ή) 1 morceau de plomb attaché à l'hameçon || 2 balle de plomb [μόλυθος].
μολύβδης, ιδος (ή) 1 masse de plomb || 2 balle de plomb [μόλυθος].
μόλυθος, ου (ό) I plomb, métal || II tout objet en plomb : 1 lingot de plomb pour éprouver l'or || 2 c. μολύβδης [p.-é. de μώλως, « émousé », le métal qui, au lieu de pénétrer, s'émousse et se plie; *sel. d'autres de la R. Μολυθ, être pâle*].
Μολυκρικός, ή, ον, de Molykreion, *ville et port d'Étolie*.
μολύω (f. υνώ, *ao.* έμόλυνα, *pf.* μεμόλυχα; *pf. pass.* μεμόλυμαι *ou* μεμόλυσμαι) salir, souiller, tacher, *acc.*; *au pass.* être sali, se salir : *fig.* τινη, par le contact *ou* la fréquentation de qqn; *particul.* souiller, polluer, *acc.*
μολυσμός, ου (ό) action de salir, de souiller [μολύνω].
μόλω, ής, η, sbj. ao. 2 de βλώστω [cf. μολεΐν].
μομφή, ής (ή) blâme, reproche, plainte, grief : μομφήν έχειν τινός, Σοφη. avoir un grief contre qqn [μέμφομαι].
μοναδικώς, adv. isolément, individuellement [μόνας].
μον-άμπυξ, υκος (ό, ή) qui est attelé seul [μόνος, άμπυξ].
***μονάξ, ιόν. μοννάξ, adv.** isolément [μόνος].
μοναρχέω-ω, commander seul, régner souverainement [μόναρχος].
μοναρχία, ας (ή) 1 pouvoir monarchique, monarchie : χώρας παντελής μοναρχία, Σοφη. pouvoir absolu sur un pays || 2 commandement en chef d'une armée; à Rome, pouvoir dictatorial [μόναρχος].
μοναρχικός, ή, ον, qui concerne le pouvoir d'un seul [μόναρχος].

μοναρχικώς, adv. en monarche, en maître absolu || *Cr.* -ώτερον.
μόν-αρχος, ος, ον, qui commande seul, souverain; ό μ. monarche, chef souverain; à Rome, dictateur [μόνος, άρχω].
μονάς, άδος : 1 *adj.* (ό, ή) seul, solitaire, isolé || 2 *subst.* ή μονάς, l'unité [μόνος].
μον-αυλέω-ω, jouer de la flûte [μόνος, αυλέω].
μοναχή, adv. seulement [μοναχός].
μοναχός, ή, ον, seul, unique, simple [μόνος].
μονή, ής (ή) I action de s'arrêter, d'ou : 1 halte, séjour || 2 retard, lenteur; *particul.* repos, pause || II auberge, hôtellerie [μένω].
μον-ήμερος, ος, ον, qui ne dure qu'un jour [μ. ήμέρα].
μον-ήρης, ής, ες : 1 simple || 2 solitaire, isolé [μ. άρω].
μόνιας, ου (ό) solitaire, vieux sanglier [μόνος].
μόνιμος, ος, ον, qui reste stable, fixe [μένω].
μονιός, ός, ον *ou* **μόνιος, ος, ον** : *subst.* ό μ. animal sauvage qui va seul et non en troupes, *particul.* : 1 sanglier (cf. *franc.* solitaire, *et* sanglier = singularem) || 2 loup [μόνος].
μόν-ιππος, ος, ον, cheval attelé *ou* monté seul; ό μ. cheval de selle [μ. ίππος].
μονο-γενής, ής, ές, engendré seul, unique enfant [μ. γένος].
μονο-δάκτυλος, ος, ον, qui n'a qu'un doigt.
μονο-όδους, -όδοντος (ό, ή) qui n'a qu'une dent [μ. όδος].
μονο-ειδής, ής, ές, d'une seule sorte, simple [μ. είδος].
μονό-ζυξ, υγος (ό, ή) attelé seul, d'ou seul, solitaire [μ. ζεύγνυμι].
μονόθεν, adv. d'un seul côté [μόνος, -θεν].
μονό-κερως, gén. ω (ό, ή) qui n'a qu'une corne; ό μ. (*gén.* -ωτος) la licorne, *animal* [μ. κέρας].
μονό-κλαυτος, ος, ον, qui pleure *ou* gémit seul [μ. κλαίω].
μονό-κροτος, ος, ον, qui ne frappe qu'un coup, c. à d. qui n'a qu'un rang de rames [μ. κροτέω].
μονό-κωλος, ος, ον : 1 qui n'a qu'un membre, *en parl. d'une période* || 2 qui n'a qu'un étage [μ. κώλον].
μονο-λεχής, ής, ές, qui couche seul [μ. λέχος].
μονό-λίθος, ος, ον, fait d'une seule pierre, monolithe [μ. λίθος].
μονό-λυκος, ου (ό) loup d'une taille singulière, extraordinaire [μ. λύκος].
μονομαχέω-ω : 1 combattre seul, c. à d. sans secours : τινη, contre qqn || 2 combattre en combat singulier : τινη, contre qqn [μονομάχος].
μονομαχία, ας (ή) combat singulier [μονομάχος].
μονο-μάχος, ος, ον : 1 qui combat seul à seul, en combat singulier || 2 ό μ. gladiateur, à Rome [μ. μάχομαι].
μονο-μερής, ής, ές, qui ne forme qu'une part, c. à d. un tout, simple; *fig.* partial [μ. μέρος].
μονό-ξύλος, ος, ον, fait d'une seule pièce de bois [μ. ξύλον].
μονό-παις, -παιδος (ό, ή) enfant unique [μ. παίς].